

Publicerad 2012-06-02 13:51 av Mattias Holmström

Svartvita Narnia...

Han var upprörd för att det inte blir något krig. Jag lugnade honom i köket där jag en gång stod med... Jag suckade. Då var det redan försent.

Senare skulle jag följa hur det går för honom i hans karriär. Han sade att han verkligen gillade programmet som vi gjorde. Allt blir mer kaotiskt i vårt radioprogram nu. Och alla kan se dig stå och steka köttfärs. Klärvoajant i kockprogrammen.

Han sade att det var en värld, så konspiratoriskt lagd. Ingenting stämde längre överens. Mövenpicks passioner. Kräfterna köpta och tinar. Glaspärlor och vi grät frätande kräftspad.

Jag spelade på min trumpet Johnny The Fox, om den är bekant. Lågt ljud, av klarinett. Hade inte ifrågasatt vad ideologin i hans hem hade inneburit. Men dock minns jag att han pratade om dubbel tull. Så det började med en fingervisning på en födelsedagsfest för alla som ville komma. Blev ganska chockad. Storskärm. Farthinder. Roskarlsväg. Hela tiden andra världar, gråtande. All denna misär kallad mystär.

Sitter synliga från gatan, men inte röra. Tittade på mina ord, slängde håret, med ordet snusförnuftigt. Ingen av oss pratade vår ursprungliga dialekt. Men jag märkte också att någon lyssnade noga vad vi pratade om, om vi uttalade orden som de andra gjorde. Det var lite av en mardröm till slut. Vi bodde där i två år. Så dog en person som för oss var viktig. Denna regnrock. Jag visste inte hur lång tiden var, om du vill ha en bekännelse. Den tid som var kvar. Livet, sedan döden, ett frånfälle. Klocka och blancmange.

De visar att det blåser ute på ön. Kvinna med stormen i håret. Fängslade med alla dessa färger i håret. Hon pekade med hela handen att hon skulle svänga. Att hon skulle blåsa bort. Och jag tittar dit på caffè macchiato.

Jag som är ensam vid min tv.

Tankfull blev jag kvar i rummet en stund, som blytung i fingertopparna. Och tumme bred – som ett städ – tvillingsystrarna hade ju en stickad Olle eller Kofta som kunde känna och krama män och sade att den kliade så.

Och deras moders prat.

Bilen var svart, och borta.

Närvaron i kyrkbänkarna kan sägas vara hög nog och försöker förtvivlat många gånger att förlåta som är den kristna trons adelsmärke. Kristna bilder jag har försökt förlåta.

Men du reste dig aldrig genast eller generat ur mitt privatliv. Som med en resa hade blivit mycket stort. Jag

måste ta tag i kragen på David... Där jag satt på kvällarna och blev riden. Riden med en kaffekopp i handen och gillade en annan. Och det upprepade sig varje kväll. Mitt svartvita Narnia.

Hon som kommer är novis för våran ö. Framtiden nyss. Jag pausar och fastar i minst en månad. Jag försöker hålla upp och inte göra ett dyft. Så märker jag någonting, driften är alldeles för stark. Atmosfären på natten blir svart. Om jag inte gör det här.

Jag smakar och blir hungrig på mer. Stekte kyckling från ett spett jag köpte av Suzanna som satt i denna lanthandel. Hon såg ut att vara trevlig. På riktigt. Jag gick den lilla vägen till boendet. Jag minns honom. Som föll. Det låter som att han har blivit förvirrad och konfys, och att han har konfysa baktankar med nästan allt han tar sig för. Inte allt, men det mesta.

Siri sjunger schlager på en antinazistisk demonstration. I Sikby. Vad drömmer du om? Om illustration, om ett naket öga. Om att fortsätta sitta vid ett tv-ljus i Menopaus. Jag drömmer om att klara livhanken, trots denna nya svårighet. Sedan inmundigandet av ditt vin. Men det har kommit två brev, från den där gastkramande lägenheten där borta. Jag finner ingenting intressant i dessa brev, inte än.

Siri låter sin dag gå och den går väldigt fort, hastigt har den passerat. Vad en person vet, det han satt på kammaren och skrev. Hans texter och hans obegripligt svaga närminnen. Nu är det så att det bara kan aldrig hända. Och den andre, den som tar emot brevet, vill inget. Om han kan välja, tar han allt han kan få. Han tar vad som helst! Hon är så rolig.

Vad hon sade, skrattade vi åt.

Möter Siri i trappan, och kanske är hon alldeles för vänligt sinnad till världen, och slutar inte andas. Inte än, det kommer inte att hända. Men det var ett barnsligt beteende, så jag avbröt semestern.

u såg jag skärpta sanningar. Jag drack ur vinet jag hade hämtat från det öppna skeppet, och mitt sällskap drack av sitt rosévin Picasa, medan hon sade, hoppas att du inte tänker elaka saker om mig. Jag hade alltså tillgång till hennes storyline hela tiden.

Kontrollerar och låser in ledsynen för att skärpa mig mitt i små källarutrymmen. Lade strippan Rønnog på minnet, skickade henne till ännu ett försök till utbildning bortom morgonens väckning. Och när man kom för nära båten, den som bara låg där, stålhattor och silhuetter på sulorna, låg båten förtöjd, man stapplade ut kungberusad.

Jag bara vevade ner rutorna. De blidkade fönstren. Fortfarande denna tystnad som förvånade mig när jag tänkte att snart börjar de att prata. Men glada, gillande ansikten med mycket hårvård.

Jag vet inte hur de var annars, men i min lägenhet satt de utan sådant (utan att förolämpa det heliga som höll på att ske), sedan ställde de sig upp. Och blev för den stora stunden avfotograferade, avrunkade.

Ett pärlband av variabel. Svåråtkomliga åsikter, men kanske åt höger. Och deras Thatcher hade dött. De var mariga leenden och politiker, i sin hand höll de en protestlista, som de struntade i. I förhållande till allt detta. I många år utan att uttala sig. Där en sten, röd, punk, tyngde hjärtat men de sov bra. Jag satt och lyssnade till galoppen av deras hjärtslag och kunde höra henne berätta. Storyline.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mattias Holmström med Poeter.se id #15727 innehar upphovsrätten